

[Statsministeren.]

tror, den var saglig — ja, jeg ved ikke, om det ærede medlem selv tror det.

Det ærede medlem begyndte med nogle korslagte arme, der var flyttet fra højre til venstre side af salen; det var disse korslagte arme, der skulle have været til stede inden for oppositionen i 1955. For det første takker jeg for den sene erkendelse af, at der var korslagte arme dengang; det har man ikke villet indrømme hidtil. Dernæst vil jeg sige, at vi har ikke fra regeringens side siddet med korslagte arme, og det ved det ærede medlem udmærket; jeg skal senere komme tilbage til det. Dernæst blev der sagt, at det måtte afhænge noget af, om regeringen var en flertalsregering eller en mindretalsregering, og at regeringen ikke havde taget imod oppositionens tilbud. Her kommer vi til sagens kerne. Regeringens standpunkt har været — og det blev sagt i november måned — at vi helst så, at konflikter blev undgået, at man på fredelig vis talte sig til rette om overenskomsterne, og hvis det ikke lykkedes, så vi hen til, at parterne selv bragte konflikterne ud af verden.

Når vi havde det standpunkt, skyldtes det, at det er vor erfaring, at når parterne selv bringer konflikterne ud af verden, er der mest ro og tilfredshed på arbejdsmarkedet. Man kan have en helt anden opfattelse; det forstår jeg at de ærede medlemmer af venstre og af det konservative folkeparti har, og det skal man have lov til at have; men man kan da ikke sige, at vi bare sidder med hænderne i skødet, fordi vi har den opfattelse — som måske endog kunne betegnes med ordet liberal — at vi ønsker at afvente, om arbejdsmarkedets parter kan klare det. Man kan heller ikke sige — hvad jeg nævnte i mit første indlæg — at det ikke er lykkedes arbejdsmarkedets parter at komme ganske langt. Man har helt uden konflikt fået klarlagt 6 af områderne. På andre er der kommet en konflikt. Det ærede medlem hr. Ib Thyregod kom ind på det økonomiske i den forbindelse. Det vil økonomiministeren selv svare på. Men nu er sagen jo ude til afstemning, og vi må så alle håbe, at konflikten bliver afsluttet.

Hvad angår transportområdet, mente

det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, at jeg havde forladt mit standpunkt og var begyndt at optræde som mægler. Hvis det ærede medlem hr. Ninn-Hansen i ordet „mægler“ vil lægge noget i retning af, at jeg er gået ind i forligsmandens rolle eller er begyndt at sige til de to parter, hvordan jeg mener man skulle blive enig, må jeg tage afstand fra denne betegnelse. Jeg vil tro, at ordet „formidler“ rammer bedre, forstået på den måde, at man til stadighed foreholder parterne, at når de siger, at folketinget ikke skal gribe ind i konflikten, så har de også et betydeligt ansvar i retning af at nå et resultat, i retning af at få konflikterne afsluttet. Det har parterne da også, som allerede nævnt, på en række områder kunnet klare.

Det ærede hr. Ninn-Hansen hævder — det er gentaget flere gange, og jeg har også mange steder i pressen set, at man søger at give befolkningen dette indtryk — at det var godt, at oppositionen i forrige uge i folketinget fremsatte sit forslag til folketingsbeslutning. Jeg tror nok, det efterhånden vil vise sig, at det måske var godt, at dette forslag blev behandlet på den måde, det blev. Det er min faste overbevisning, at havde man henvist sagen til et udvalg, der skulle sidde og sige: det gør ikke noget, om I klarer det eller ej, for vi skal nok fra folketingets side komme og klare tingene — så havde det været meget svært at nå derhen, hvor vi er i dag. Derfor er det, at jeg endnu en gang advarer imod spørgsmål af en karakter som det ærede medlem hr. Ninn-Hansens i dag: om man ikke skal give en bestemt frist for, hvornår de forhandlinger, som forligsmanden sammen med arbejdsmarkedets parter har taget op, skal være afsluttet. Jeg tror, at både parterne og forligsmanden er klar over, at hele befolkningen ser hen til disse forhandlinger og håber, at de kan afsluttes så hurtigt som muligt. Jeg tror også — og jeg kan ikke forstå, at man ikke fra venstre og de konservative ønsker det samme — at det vil lykkes forligsmanden at nærme parterne så meget til hinanden, at man kan nå frem til et resultat, som de kan stemme om. Har man ikke det ønske? Mener man virkelig principielt, at det gælder om at gribe ind, at det gælder om at forhindre parterne i at blive enige?